



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט בכיר אהוד שוורץ

התובעת: עיריית תל-אביב-יפו

נגד

הנתבעים: 1.ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ – שולחת הודעת צד ג'

2.דניאל דורון

3.זאב אליס

נגד

צד ג' חברת אחוזות החוף בע"מ – נמחקה

פסק דין

כללי וטענות הצדדים

זו תביעה כספית, שבמקורה עמדה, על סך 997,253.68 ₪, לתשלום חוב ארנונה של הנתבעת 1, וכנגד בעלי השליטה בה, הנתבעים 2-3.

עיקר עיסוקה של הנתבעת 1 (להלן: "החברה") הפעלת חניונים בתשלום, מנכסים הנמצאים בתחום שיפוטה של התובעת.

נכון ליום הגשת התביעה החברה אינה פעילה, הגם שברשם החברות רשומה כפעילה. הנתבעים 2 ו-3, רשומים ברשם החברות כמנהלים וכמחזיקים, כל אחד ב 50% מהון המניות הרשום והמונפק של הנתבעת.

לטענת התובעת, החברה החזיקה בשני נכסים הנמצאים בתחום השיפוט של התובעת, חרף החזקה הנ"ל, לא שילמה החברה את חיובי הארנונה השוטפים ואת אגרת המים, ובשל כך צברה חוב לתובעת.

בגין חן-חוזה 10380997 – נכס הנמצא ברח' קלוזנר 16 ת"א. החברה החזיקה בנכס מיום 1.7.09 – 31.8.11, צברה חוב בסך 336,429.85 ₪, נכון ליום 20.8.14.

בגין חן-חוזה 10381058 – נכס ברח' וייזי גורג' 8 ת"א. החברה החזיקה בנכס מיום 1.9.09 – 31.8.11, צברה חוב בסך 660,823.83 ₪, נכון ליום 20.8.14.

התובעת, לטענתה נקטה בהליכי גביה מנהליים רבים לפי פקודת המיסים (גביה) כנגד הנתבעים במטרה להיפרע מהחוב, ללא הצלחה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1 החברה מחויבת בתשלומי הארנונה, בהיותה רשומה בספרי התובעת כמחזיקה בנכסים הנמצאים
2 בתחום השיפוט של התובעת, בהתאם להוראות סעיף 8(א) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני
3 חקיקה להשגת יעדי תקציב), התשנ"ג-1992.
4 החברה לא הגישה השגה כנגד החיובים, ולפיכך החוב הינו חלוט ובר גביה, ובהתאם לחוק הרשויות
5 המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976.

6
7 ביחס לנתבעים 2-3, נטען כי עשו בנתבעת שימוש ציני ופסול, והכל במטרה להשתמט מתשלום
8 ארנונה לתובעת. נטען כי אי התשלום לא נבע מקשיים כלכליים של הנתבעת, אלא מהלך מכוון
9 ומתוכנן של הנתבעים, באשר דאגו לשלם את יתר התחייבויותיהם לספקים ולנושים אחרים של
10 הנתבעת, זולת התובעת.

11 נטען כי יש להטיל אחריות אישית על המנהלים ובעלי השליטה בחברה, במקרה של ניהול חברה
12 בחוסר תום לב. לחילופין ניתן לגבות את החוב מהנתבעים 2-3, בעלי השליטה באופן ישיר או עקיף
13 בנתבעת 1, וזאת מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי
14 התקציב), תשנ"ג-1992 (להלן: "חוק ההסדרים") וסעיף 119א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש]
15 (להלן: "פקודת מס הכנסה"), כאשר התנאים המצטברים בו מתקיימים בעניין.

16
17 לטענת הנתבעים, לא מתקיימים התנאים לחיוב הנתבעים 2-3 בחוב הקבועים בסעיף 8(ג) לחוק
18 ההסדרים ובסעיף 119א לפקודת מס הכנסה, שכן, לנתבעת 1 לא נותרו נכסים והיא נותרה חייבת
19 כספים רבים לצדדים שלישיים ולבעלי מניותיה, וככל שהיו נכסים, הם לא הועברו לנתבעים 2-3,
20 הוכחש היקף החוב הנטען ביחס לנתבעת 1, וכן נטען לזכות לשיפוי, ככל ויקבע חיוב, כלפי צד ג',
21 חברת אחוזות החוף בע"מ.

דיון והכרעה

22
23 ביום 24.4.17 הגיעו הצדדים להסכמה, שקיבלה תוקף של החלטה לפיה, לצורך חסכון בזמן
24 והוצאות, הוסכם בין התובעת לנתבעת 1, כי החוב הנכון של הנתבעת 1 בקשר לתביעה הינו בסך
25 748,175 ₪ נכון ליום הגשת התביעה, ובצירוף ריבית.
26 הוסכם כי ככל והחוב המוסכם של הנתבעת 1, לא ישולם, הדיון יימשך בשאלת חבות הנתבעים 2
27 ו-3, כאשר כל צד שומר על טענותיו בעניין. בנוסף ההודעה לצד ג' נדחתה.
28 משלא שולם חוב הנתבעת 1, נמשך הדיון בקשר לחבות הנתבעים 2 ו-3.

29
30
31 הצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית
32 מעם התובעת העידו הגב' אילנית בוהדנה, ורו"ח משה פן.
33 מטעם הנתבעים העידו הנתבעים בעצמם ורו"ח שלמה סקורקה
34 והוגשו סיכומים בכתב.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1 ב"כ התובעת בסיכומיו מציין כי יש לחייב את הנתבעים בחוב, בגדר היותם בעלי שליטה ונושאי
2 משרה בחברה, מכח עילה הנסמכת על סעיף 8 לחוק ההסדרים במשק המדינה, המחיל את סעיף
3 119 א לפקודת מס הכנסה על גביית חובות ארנונה מתאגידים, הרמת מסך סטטוטורית, וכן עילה
4 המבוססת על הדין הכללי, לפיו כל נושא משרה או בעל מניות בחברה, שפעל בזמן ניהול החברה,
5 בחוסר תו"ל, יהיה חייב לשלם באופן אישי את חוב החברה, הרמת מסך לפי הדין הכללי.
6 נטען כי מדובר בחברה פרטית (תנאי 1), שהפסיקה את פעילותה וגם נקלעה להליכי פירוק (תנאי
7 שני). גם אין ספק כי החוב הוא סופי (תנאי שלישי), והוא איננו נובע מארנונה למגורים (תנאי רביעי).
8 לבסוף, אין חולק כי הנתבעים מחזיקים כל אחד יותר מ-25% ממניות החברה (תנאי חמישי).
9 משכך, היסודות הנדרשים להרמת המסך הסטטוטורית הורמו כנדרש, הנטל להוכחת אי
10 התקיימותו של התנאי השישי, לעניין קבלת נכסי החברה, ללא תמורה ו/או בתמורה חלקית, עובר
11 לשכמם של הנתבעים, ולא הורם.
12 התובעת הציגה חוות דעת חשבונאית של רואה החשבון משה פן, המצביעה על כך שחברה הקשורה
13 בבעלי השליטה, הנתבעים 2 ו 3, ונמצאת בבעלות זהה, קיבלה מן החברה כספים ונכסים שונים,
14 בהיקף מצטבר העולה על 2 מיליוני ₪, מבלי שהוכח כי ניתנה כנגדם תמורה. הגם שהנתבעים הגישו
15 חוות דעת נגדית בעניין, מסתבר כי קיימת בחוות הדעת מטעמים הסכמה על עצם המשיכות
16 האמורות, והמחלוקת היא על הפרשנות הניתנת להם.
17
18 עוד נטען כי אין מחלוקת כי החוב האמור, של החברה הקשורה, הוא נכס של החברה החייבת.
19 היותו נכס של החברה, עולה מהצגתו כנכס במאזן החברה, ת/2. זכות לקבל כספים מצד ג', הינה
20 נכס לכל דבר ועניין. מי שנהנה מנכס זה, הם הנתבעים, שכן הסכום התקבל אצל חברה קשורה,
21 שהינה בשליטה זהה של הנתבעים, ממנה משכו בין היתר שכר ומשכורת.
22
23 נטען כי משיכה כספית, מבלי להוכיח תמורה, הינה בגדר קבלת נכס שלא בתמורה או בתמורה
24 חלקית, במובן סעיף 119 א הנ"ל, ותוצאתה חיוב בעל השליטה. נטען כי הנתבעים היו צריכים
25 להוכיח ביצוע עבודה, הוצאת הוצאות עבור החברה הקשורה וכו', בראיות ממשיות ובמסמכים
26 חשבונאיים, הנתבעים לא הוכיחו כי עבדו בנתבעת, ושהיה מגיע להם שכר. הם גם לא הסבירו מדוע
27 לא הוצא להם תשלום חודשי, ומדוע המשיכה לחברה הקשורה, בוצעה בד בבד עם הפסקת
28 הפעילות. הנתבעים לא הביאו ראיות ממשיות לזכאות לכספים כגון תלושי שכר, חשבוניות
29 ותחשיבים.
30
31 נטען כי הנתבע אישר, וכפי שגם צוין בדו"ח הכספי ת/2, שחלק מהציוד השייך לחברה, מומש בתום
32 הפעילות. תמורת המימוש הייתה חייבת להיכנס לקופת החברה ולשמש לפירעון חובות. הנתבעים
33 לא הראו מה נעשה בתמורה זו. הם טענו כי הכספים "נכנסו" לחשבון הבנק של החברה, אך לא



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1 הציגו את דפי הבנק שבשליטתם. הנתבע סירב לענות לשאלה מה נעשה בכספים. כאמור הנטל מוטל
2 על הנתבעים להוכיח מה נעשה בתמורת המכר ולא עמדו בנטל זה.

3
4 נטען כי הנתבעים נוכח הודאת הנתבע, כי העדיף לשלם לחברה הקשורה ולא לתובעת. ובסוף תקופת
5 הפעילות, כספים שהועברו לחברה הקשורה, חלק מהם לכאורה בגין דמי ניהול של הנתבעים, מכך
6 ברי כי הנתבעים העדיפו לרעה את התובעת, שעה ששילמו לכל נושי הנתבעת 1 וגם לעצמם, והחוב
7 היחיד שהותירו הוא לתובעת, ובגין ארנונה, משמע פעילות עסקית הממומנת תוך פגיעה בקופה
8 הציבורית, אליה מיועד מס הארנונה.

9
10 נטען כי גב' בודהנה הסבירה והראתה, כי הסכומים שהתקבלו אצל התובעת על חשבון חוב הארנונה
11 של החברה, הם סכומים שהתובעת הצליחה לגבות רק בעקבות בהליכי גבייה מנהליים שניהלה
12 ביחס לחברה, לרבות בעקבות עיקול חשבון בנק. גב' בודהנה ציינה כי העיקול בוצע רק לאחר שכל
13 הניסיונות להידבר ולהביא לתשלום רצוני של החוב, נענו בלך ושוב מצד הנתבעים ובהתחמקויות
14 אינספור מתשלום. הנתבע אישר למעשה את עדות גב' בודהנה בחקירתה. תשלום חובות בעקבות
15 הליכי גבייה או הסדרי תשלום שבוצעו בשל הליכי גבייה מנהליים, אינם בגדר פעולה רצונית של
16 החברה ואינם נחשבים לתשלום בכלל. מדובר בכספים שנגבו בעקבות אי תשלום ארנונה, לאחר
17 שהנתבעים כבר העדיפו לרעה את התובעת, וביצעו את המעשה המחייב את הטלת האחריות עליהם
18 לתשלום החוב. גביית חוב באמצעות הליכי גבייה מנהליים, לא רק שאיננה תשלום רצוני, אלא אירוע
19 המבסס את אחריות הנתבעים, שכן לנתבעת היו אמצעים לתשלום החובות, אך היא בחרה שלא
20 לשלם מרצונה, ועשתה כן, רק כאשר הייתה אנוסה לעשות כן, בעקבות הליכי גבייה שננקטו.

21 גב' בודהנה העידה כי סכום החוב שנצבר מתחילת הפעילות ועד 9/09, לא שולם כתשלום רצוני,
22 אלא נגבה בשנת 2010 במסגרת הליכי גבייה מנהליים, נמצא כי הנתבעים לא שילמו ארנונה החל
23 מתקופת הפעילות, דבר המעיד על כך, שאין לאי התשלום כל קשר למצב הכלכלי. נטען כי הנטל
24 להוכיח קשיים כלכליים מוטל על הנתבעים, מה שלא נעשה כאן.
25 מדובר באנשי עסקים, שבין היתר פעלו בתחום החניונים. וסביר שמבינים את החובה לשלם מס
26 ארנונה, ואינם יכולים להתגונן בטענה לחוסר מודעות של החוב.
27 גם בטענות ביחס לחוב, אין ממש. ככל שהיה לנתבעים טענות ביחס לחיובים והיקפם, היה עליהם
28 לנקוט בהליכי השגה וערר, ולא לעשות דין לעצמם. ומכל מקום, לעת זו החוב של החברה איננו
29 במחלוקת, ומדובר בחוב שנפסק בהסכמה.

30
31 לטענת הנתבעים מעדותו של רו"ח פן עולות המסקנות הבאות: קבל רק את הדוח הכספי של החברה
32 לשנת 2011, שבה נפסקה פעילות החניונים, ולא קיבל את הדוחות הקודמים. כתוצאה מכך נבצר
33 ממנו ללמוד על התפתחות החוב לחברה הקשורה, להציג שאלות לבעלי המניות, לקבל הסברים,
34 ולהגיע למסקנה מושכלת. בתחילת החקירה הנגדית היה העד נחוש בדעתו, כי החוב של 1,700,000





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-09-13489 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1 שם של חברת אביב השקעות (החברה הקשורה) מעיד על הברחת נכסים. לאחר השאלות שהפנה אליו
2 בית המשפט בדיון, נמלך בדעתו הנחרצת, והשיב, כי יש הצדקה לבצע השקעה שמניבה לחברה יתרון
3 כלכלי, אבל זה לא המקרה. בהמשך אישר העד, כי רק חלק מהכסף אכן הושקע בתקופת החניונים,
4 משכך החוב לחברה אינו 1,700,000 ₪ אלא 700,000 ₪ או 600,000 ₪. לבסוף העריך העד את עלות
5 השכר הסביר של 2 מנהלים, שעבדו בפועל בחברה, וניהלו אותה בפועל ב-600,000 ₪.

6
7 נטען כי מעדותו עולה, שלא הייתה הברחת כספים בתקופה של הפעלת החניונים, יש הסבר סביר
8 וכלכלי להעברה כספית לפני תחילת הפעילות של החניונים, חלק מהכסף הושקע, וחלק מהחוב של
9 חברת אביב השקעות כלפי החברה מופחת בשיעור דמי ניהול, שמבטאים את עבודת הנתבעים,
10 בעלי המניות והמנהלים, שלא קיבלו שכר עבודה במישורין מהחברה.

11 נטען כי מעדותה של הגב' בודהנה עולה, כי סכום הארנונה ששולם, ובטרם התביעה כ-600 אלף ₪
12 שיקף כמחצית מקרן החיובים, וכל יתר הטענות בתצהירה אינם מידיעתה של העדה, משכך יש
13 לדחות הטענה שהחברה התחמקה מלכתחילה מתשלום ארנונה, עובדה שהועלמה מטענות התובעת.
14 נטען כי דיני הרמת מסך נועדו לאפשר לנושים לתבוע מבעלי המניות כספים שנלקחו על ידם שלא
15 כדין, ולא כדי לבטל את האישיות המשפטית הנפרדת של החברה, ולא לבטל את האחריות המוגבלת
16 של בעלי המניות. כאשר בית המשפט מחליט להרים את מסך ההתאגדות עליו להגביל התשלום
17 לאותו סכום של כספים שנלקחו על ידם "שלא כדין".

18 בהמשך לחוו"ד של רו"ח שלמה סקורקה, מטעם הנתבעים, נטען כי חלק מהחוב של החברה האחרת
19 לחברה, נובע מחיובי הריבית שיש חובה לבצע בהתאם לדיני מס הכנסה, וחלקו מהוצאות הפעלה
20 ממשיות שהחברה הקשורה סיפקה לחברה, רוב החוב נובע מכישלון עסקי, על פי חוו"ד רוב החוב
21 נוצר לפני המכרז, לחניונים נשוא התביעה, וברי שחוב היסטורי, אינו הברחת נכסים לצורך
22 הימנעות מתשלום ארנונה שטרם באה לעולם.

23
24 **לאחר עיון בחומר שבתיק, הדיון וסיכומי הפרקליטים, אני מחליט לקבל את התביעה ואלו נימוקי:**

25
26 המחלוקת המרכזית נוגעת לשאלת התקיימות התנאים לחיוב בעלי השליטה בחובות הארנונה של
27 החברה, לרבות בשאלה לעניין הגורם עליו מוטל הנטל להוכחתם, ועמידה בו.

28
29 אין מחלוקת בין הצדדים לגבי היות כל אחד מהנתבעים 2 ו-3 בעלי שליטה בנתבעת 1, לעניין הנדון.

30
31 נדון תחילה בטענות להרמת מסך סטטוטורית בהתאם להוראות חוק ההסדרים, ולאחר מכן תידון
32 שאלת הרמת מסך מכוח דיני החברות.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

הרמת מסך סטטוטורית – חוק ההסדרים

טענתה הראשונה של התובעת היא כי יש לחייב את הנתבעים בחוב הארנונה של החברה מכוח הוראת ס' 8(ג) לחוק ההסדרים. זו לשונה של הוראת סעיף זה:

"(ג) על אף הוראות סעיף קטן (א) והוראות כל דין, היה הנכס נכס שאינו משמש למגורים, והמחזיק בו הוא חברה פרטית שאינה דייר מוגן לפי חוק הגנת הדייר [נוסח משולב], התשל"ב-1972 (בסעיף זה – עסק), ולא שילם המחזיק את הארנונה הכללית שהוטלה עליו לפי סעיף קטן (א), כולה או חלקה, רשאית הרשות המקומית לגבות את חוב הארנונה הסופי מבעל השליטה בחברה הפרטית, ובלבד שהתקיימו לגבי הנסיבות המיוחדות המנויות בסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה, בשינויים המחויבים"

חוק ההסדרים מפנה לסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] ("פקודת מס הכנסה"). סעיף זה – שסעיף קטן (3) שלו הוא הרלבנטי לענייננו – מורה כי:

"(א)(1) היה לחבר-בני-אדם חוב מס ונתפרק או העביר את נכסיו ללא תמורה או בתמורה חלקית בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו ממי שקיבל את הנכסים בנסיבות כאמור.

(2) היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא העביר את פעילותו לחבר בני אדם אחר, שיש בו, במישרין או בעקיפין, אותם בעלי שליטה או קרוביהם (בפסקה זו – החבר האחר), בלא תמורה או בתמורה חלקית, בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו מהחבר האחר.

(3) בלי לגרוע מהוראות פסקאות (1) ו-(2), היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא התפרק או הפסיק את פעילותו בלי ששילם את חוב המס האמור, יראו את הנכסים שהיו לחבר כאילו הועברו לבעלי השליטה בו בלא תמורה, וניתן לגבות מהם את חוב המס, אלא אם כן הוכח אחרת להנחת דעתו של פקיד השומה "

כפי שנפסק, לא אחת, מטרתו של סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים היא לאפשר לרשויות המקומיות גבייה יעילה של חובות ארנונה ולמנוע מחברות פרטיות להתחמק מחובתן לשלם ארנונה לאחר שהפסיקו את פעילותן על דרך של הברחת נכסים. הסעיף מבקש להתמודד עם הברחת נכסים מחברה פרטית לידי אחרים על ידי מתן אפשרות לגביית חוב הארנונה ממי שאליהם הוברחו נכסי החברה. בכל האמור בבעלי השליטה קובע הסעיף, בסעיף קטן (3) לו, "חזקת הברחה" ומאפשר לבצע הרמת מסך סטטוטורית ולחייב את בעלי השליטה בחוב החברה, זולת אם הצליחו בעלי השליטה להראות כי נכסי החברה לא הועברו אליהם או שהועברו בתמורה מלאה (ראו: עת"מ (ת"א) 1311/07 רובינשטיין נ' עיריית רעננה [פורסם בנבו] (16.10.07); ע"א (מחוזי ת"א) 2139/08 הלל נ' מועצה מקומית כפר שמריהו [פורסם בנבו] בפסקה 15 לפסק דינו של כבוד השופט י' שנלר (22.6.10); ע"א



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

(מחוזי ת"א) 23647-03-11 עיריית יהוד מונסון נ' רומנו [פורסם בנבו] בפסקה 16 לפסק דינו של כבוד השופט י' שנלר (28.8.12); עת"מ (ת"א) 3208/08 לוי נ' עיריית בת-ים [פורסם בנבו] בפסקה 4 לפסק דינה של כבוד השופטת מ' אגמון-גונן (2.10.13); עת"מ (חי') 314-07-15 ספבק נ' עיריית חיפה [פורסם בנבו] (20.7.15)).

משילובן של שתי הוראות שהובאו לעיל, עולה כי על מנת שהרשות המקומית תוכל לגבות את חוב הארנונה מבעל השליטה נדרש שיתקיימו מספר תנאים: החיוב הוא בגין נכס שאינו משמש למגורים; המחזיקה בנכס היא חברה פרטית שאיננה דייר מוגן; החברה לא שילמה את חוב הארנונה והחוב סופי; החברה התפרקה או הפסיקה את פעילותה; הנתבע הוא בעל השליטה בחברה; נכסי החברה הועברו לבעל השליטה בלא תמורה מלאה.

בענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים בדבר התקיימותם של כל התנאים זולת התנאי שעניינו העברת הנכסים. החוב הוא בגין שני נכסים שאינם משמשים למגורים. הנתבעת 1 הינה חברה פרטית. חוב הארנונה הנתבע הוא חוב סופי, הנתבעת 1 - החברה הפסיקה את פעילותה, הנתבעים 2 ו 3 הם בעלי השליטה בנתבעת 1 באשר כל אחד מהם מחזיק יותר מ-25% ממנות החברה. הנתבעים לא העלו טענות של ממש ביחס להתקיימות התנאים לעיל.

ההלכה הפסוקה כי בהתקיים התנאים שנימנו לעיל – שהמרכזיים שבהם הם קיומו של חוב ארנונה סופי והפסקת פעילותה של חברה פרטית – קמה חזקה עובדתית, לפיה נכסי החברה הועברו לבעל השליטה, וכי העברה זו נעשתה ללא תמורה או בתמורה חלקית בלבד. במצב דברים זה עובר הנטל אל כתפי בעל השליטה ועליו להראות כי לא הועברו אליו נכסים שלא בתמורה או בתמורה חלקית. כך קבע בעניין זה בית המשפט העליון:

"קריאת לשונם של הסעיפים שבמחלוקת – סעיף 8(ג) לחוק מזה וסעיף 119א(א)(3)

מזה – במשולב, מלמדת בבירור כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי בהינתן קיומו

של חוב מס סופי והפסקת פעילותה (או פירוק) של חברה פרטית, אין על המועצה

להוסיף ולהוכיח כי נכסי החברה הועברו לבעל השליטה. במילים אחרות, החזקה על

פי הסעיף, דהיינו: העובדה שלכאורה הוכחה (בהיעדר הוכחה לסתור), מתייחסת הן

לעצם ההעברה לבעל השליטה, והן לכך שזו נעשה שלא בתמורה או בתמורה חלקית....

כל מסקנה אחרת תסכל למעשה את הטעם הטמון בהעברת הנטל אל בעל השליטה על

פי ההסדר" (רע"א 7392/12 רומנו נ' עיריית יהוד מונסון [פורסם בנבו] בס' 9 להחלטת

כבוד השופט י' דנציגר (25.10.12)) (ראו גם האסמכתאות בס' 55 לעיל, וכן עת"מ (חי')

26026-05-12 כהן נ' עיריית חיפה [פורסם בנבו] (16.7.12) (פסק הדין בוטל במסגרת

הסכם פשרה שהוגש לבית המשפט העליון בלא שהערעור נדון לגופו, עע"מ 7347/12



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

עיריית חיפה נ' כהן [פורסם בנבו] (3.11.13); עת"מ (חי') 36449-03-13 ענבר נ' עיריית
חיפה [פורסם בנבו] (30.3.14); ע"א (מחוזי מרכז) 14350-11-08 צ'לסי שיווק (2003)
בע"מ נ' עיריית ראשון לציון [פורסם בנבו] (1.4.10).

עוד נפסק, כי על מנת לעמוד בנטל האמור לא די באמירות כלליות או בהתייחסות כוללת לנכסי
החברה. על בעל השליטה להציג תשתית עובדתית ראויה שתיתמך בראיות ממשיות. עליו להציג
תשתית ראייתית מלאה, שתתייחס לכלל הרכוש של החברה וככל שהוא טוען כי הנכסים נמכרו
למאן שהוא עליו להראות כי שולמה כנגדם תמורה מלאה. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"לא די לצורך עמידה בנטל מכוח החזקה בסעיף 119א(א)(3), בהתייחסות כוללת
לנכסי החברה. בעל השליטה המבקש לסתור החזקה צריך לשכנע בעדויות ובמסמכים,
שמצבת הנכסים של החברה במועד הפירוק או הפסקת הפעילות שימשה כולה לצורך
פירעון חובותיה של החברה לנושיה. הוכחה המתייחסת לחלק מן הנכסים או לחלק
מנושים אין בה די..." (עניין הלל לעיל, בפסקה 17 לפסק הדין, ההדגשה הוספה, וראו
גם האמור בפסקה 20 שם לעניין הצורך להציג את "התמונה כולה"; ראו גם ת"א
(שלום ת"א) 34843-09-12 עיריית תל אביב יפו נ' עובדיה [פורסם בנבו] בפסקה 12
ואילך לפסק הדין, שם יושמה אמת מידה זו (26.2.15)).

ובמקום אחר נאמרו דברים דומים:

"כמובן שלצורך סתירת החזקה, לא די באמירה כללית, אלא בהצבת תשתית עובדתית
ראויה כי אכן ככל שהיו נכסים לחברה, אלה לא הועברו לבעל השליטה שלא בתמורה
או בתמורה חלקית... ככל שבעל שליטה טוען כי נכסים אלו או אחרים נמכרו, עליו
להוכיח כי אכן שולמה תמורה מלאה בגין מכירה זו" (עניין עיריית יהוד לעיל, בפסקה
17 לפסק הדין, וראו גם האמור בפסקה 27 לעניין ההוכחה הנדרשת כי מדובר ב"כל
הציוד", בקשת רשות ערעור נדחתה על ידי בית המשפט העליון בעניין רומנו לעיל, תוך
שבית המשפט עמד אף הוא על הצורך להציג פרטים אודות עסקת מכירת הרכוש, שם
בפסקה 10).

ראה גם ת.א (י-ם) 40931-06-13 עיריית ירושלים נ' שירותי מזון מוכן לר. בע"מ ואח' [פורסם
בנבו]

המחלוקת בין הצדדים בענייננו נסבה על השאלה מה עלה בגורלם של נכסי החברה ובתנאי שעניינו
העברת הנכסים, היינו, האם נכסי החברה הועברו לידי הנתבעים ללא תמורה או בתמורה חלקית.

האם עמדו הנתבעים בנטל המוטל עליהם? אני סבור שלא



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1 יתרת חוב של חברה אחרת בבעלות הנתבעים
2 אין חולק כי בשנת 2011, כשהנתבעת 1 סיימה פעילותה, נותרה חברת "ב.ג. אביב השקעות בע"מ"
3 שבבעלות הנתבעים בשיעור זהה לבעלותם בנתבעת 1 (כך אישר הנתבע בחקירתו (עמ' 42
4 לפרוטוקול), חייבת לנתבעת 1 סך של 1,700,098 ₪. אין חולק כי מדובר בחוב משמעותי וגבוה,
5 ולא ניתן הסבר כלשהו בעדות הנתבעים או בדוחות הכספיים, שהוצגו בגין מה נוצר החוב, אלו
6 הוצאות גרמו ליתרת חוב משמעותית כזו ובסמוך לסיום פעילותה של הנתבעת 1. הנתבע 2 העיד
7 כי לחברת ב.ג. אביב השקעות בע"מ אין אמצעים לשלם את החוב, מדובר בחוב שהינו נכס של
8 החברה הנתבעת 1, שהוצג כאמור כנכס במאזן החברה, ת/2. מי שנהנה מהכספים הללו הם
9 הנתבעים 2 ו 3 בעלי השליטה בחברה הקשורה. המומחה מטעם התובעת סבר בעדותו כי מדובר
10 בהברחת נכס לכל דבר ועניין (עמ' 14-15 לפרוטוקול).
11 המומחה מטעם הנתבעים אישר בעדותו, כי בשנת 2008 עמדה יתרת החובה של ב.ג. אביב השקעות
12 בע"מ לחברה הנתבעת 1, על 1,189,000 ₪, ובשנת 2010 צמח החוב ליותר מ 2 מיליון ₪, ובניגוד
13 לאמור בחוות דעתו ולפיה החוב נוצר בעבר ברחוק, הנתבעים לא הוכיחו כי ניתנה תמורה הולמת
14 בעניין.
15 המומחה מטעם התובעת ציין בחקירתו כי למועד נטילת הנכס ללא תמורה, אין משמעות, מאחר
16 ולמועד סיום הפעילות העסקית של הנתבעת 1, החברה הקשורה לא החזירה את החוב, הוא ראה
17 בכך משיכה לכל דבר ועניין, ובהתאם לס' 119 א לפקודת מס הכנסה.
18 הנתבעים לא נתנו הסבר מספק למטרת ההעברה, אלא טענו כי מדובר בהשקעה, אולם מעדות
19 רוי"ח פן, עולה כי לא מדובר בהשקעה בחברה קשורה, בנוסף ברי שחברה שפעילותה מופסקת,
20 תחילה עליה לפרוע חובותיה, ובוודאי לא להגדיל, או להשאיר יתרת זכות כה משמעותית אצל
21 חברה אחרת שבשליטת בעליה.
22 הנתבעים עליהם הנטל להוכיח כי מדובר בהעברת כספים כשרה, היה עליהם להביא ראיות
23 להוכחת טענתם כגון דוחות כספיים של החברה הקשורה וכן מסמכים המעידים על מהות העברת
24 התשלום והתנהלות החוב המדובר לאורך שנים, מה שלא נעשה באופן מספק, ולהנחת דעתי.
25 גם המומחה מטעם הנתבעים אישר בחקירתו כי לא הוצג לו כל הסכם או התקשרות בין החברות
26 שבגינה נוצרה יתרת החוב ואינו יודע ממה נובע החוב וציין כי מי שיודע את סיבת המשיכה הוא
27 מי שערך וביקר את הדוחות, ושלא הובא לעדות, ההלכה בעניין ידועה כי " אי - הבאתו של עד
28 רלוואנטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו,
29 חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. אי-הבאת עד כזה יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה
30 להזמין, לפיה עדותו הייתה עלולה לחזק את עמדת הצד שכנגד" (ע"א 465/88 הבנק למימון
31 ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו [פורסם בנבו] וכן ראה ע"א 9656/05 נפתלי שוורץ נ' המנוף חברה
32 לסחר וציוד בניה בע"מ) [פורסם בנבו]. עדות הנתבעים עצמם, אינה תחליף למסמכים וראיות
33 ממשיות שאמורות להיות בידיהם, מכח היותם בעלי שליטה בחברה הקשורה.
34



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

דמי ניהול והוצאות ופירעון הלוואות בעלים

לטענת הנתבעים מדובר בתשלום שכר והחזר הלוואות בעלים.
גם כאן מדובר בחיוב חשבון החברה לטובת החברה הקשורה.
בעיקרו מדובר במשיכת שכר והוצאות שיכול ולגיטימיות, אולם בענייננו מדובר במשיכה של
כספים בדיעבד, שנעשתה בד בבד עם הפסקת פעילותה של החברה. אין מדובר במשיכת תשלום
שכר שנעשה לשיעורין במהלך תקופת הפעילות, אלא נעשה בדיעבד, ובסמוך לסיום הפעילות,
והמשיכה נעשתה לטובת חברה קשורה, ומבלי שנושה כמו התובעת כאן, נלקח בחשבון.

הנתבעים טענו כי אין מדובר במשיכה ממשית, אלא ברישום חשבונאי ונעשה בתו"ל, אולם
הנתבעים לא הוכיחו דבר בעניין, הנתבע 2 טען כי הוצאו חשבוניות מס בקשר לשכר והחזר הוצאות
אחת לחודש אולם החשבוניות לא הוצגו, ולא הוכחו, ולא ניתן הסבר מדוע לא הוצגו, ואף לא
באו לידי ביטוי בדוח הכספי, ת/2. בנוסף המומחה מטעם הנתבעים העיד כי לא הוצאו תלושי שכר
מהחברה, ורק בסיום הפעילות חויבה החברה בתשלום השכר, וההתחשבות בוצעה בסוף 2011.)
ראה עמ' 88 לפרוטוקול).

מהאמור עולה כי הנתבעים לא הוכיחו כי עבדו בחברה, וכי היה מגיע להם שכר, ולא הוצגו ראיות
ממשיות כגון תלושי שכר, חשבוניות מס. ואסמכתאות לתשלום בגין החזר הוצאות, ומשכך לא
עמדו בנטל הרובץ לפתחם.

מימוש נכסי החברה

חלק מהציוד השייך לחברה מומש בתום הפעילות, תמורתו היתה אמורה להיכנס לקופת החברה
ולשמש לפרעון החובות. הנתבעים טענו כי הכספים נכנסו לחשבון הבנק של החברה, אך לא
הוכיחו הטענה באמצעות דפי בנק שבשליטתם, הנתבע אף לא ידע להשיב בחקירתו מה נעשה
בכספים אלו (עמ' 48 לפרוטוקול), בהקשר זה דומה שמימוש זה, בהיקפו, ובהינתן סוג הפעילות
של החברה החייבת, הפעלת חניונים, יתכן ולא יכול להוות מקור כספי משמעותי, אך עדיין הערפל
וחוסר הנתונים המלאים בעניין, שבידי הנתבעים, פועל לחובתם, כמסייע, לענין אי פיזור אותו
ערפל, וסתירת החזקה החוקית שלחובתם.

נוכח כל האמור עד כאן, נראה כי יש לקבל את התביעה, ולקבוע כי על הנתבעים לשאת באופן אישי
בחוב הארנונה נשוא התביעה, ומכח הרמת המסך הסטטוטורית.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

הרמת מסך – דיני החברות

התובעת טוענת כי יש לחייב את הנתבעים 2 ו 3 בחוב הארנונה של החברה באופן אישי, ובשל הרמת מסך מכוח דיני החברות.

בהקשר לעילה זו, הנתבעים טוענים בסיכומים לסילוק נוכח הליך אחר, שתלוי ועומד בתיק אחר פרי"ק ת"א 68274-06-17, בעניין זה הוגשו בקשות ותגובות, עוד לפני שמיעת הראיות בתיק כאן, וביום 28.2.19 ניתנה החלטה לפיה: "דיונית איני רואה מקום למחיקת העילה המבוקשת, באשר נימוקי התובעת בתגובתה, לדחיית הבקשה בעניין מיום 2/10/17 מקובלים על בית המשפט. פרקטית ניתן יהיה לשקול הענין, עובר לדיון ההוכחות בתיק, ואין מקום לעכבו, ושכבר נקבע בזמנו, ונדחה לבקשת התובעת. המועדים הנדחים שהוצעו ע"י התובעת, אינם אפשריים. הצדדים יגישו, מועדים מוסכמים להוכחות מ7/19 ואילך"

במועד ההוכחות 15.1.20, לא ניתנה החלטה אחרת מהותית ו/או פרקטית, משכך וכפי שהוחלט ביום 28.2.19, בקשת הנתבעים בעניין נדחתה. ואין מניע מלהורות לגופו, בקשר לעילה זו, ובמסגרת ההליך כאן, שגם קודם להליך הנטען הנוסף.

עיקרון יסוד של דיני התאגידים הוא עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. עיקרון זה נתפס כחיוני לשם עידוד פעילותן של חברות ועל מנת לאפשר נטילת סיכונים עסקיים שהפרט לא היה מוכן ליטול לו היה נמצא אחראי אישית לכל כישלון עסקי. עיקרון זה מקים "מסך" המפריד בין החברה לבין בעלי מניותיה. הרמת מסך פירושה התעלמות מאותה הפרדה, תוך יצירת יריבות ישירה בין נושי החברה לבין בעלי מניותיה, בדרך כלל על מנת להטיל על בעלי המניות אחריות אישית לחובותיה של החברה. הרמת מסך מהווה סעד חריג, שניתן להיזקק לו בהתקיים תנאים מסוימים וכאשר הדבר נחוץ לעשיית צדק ולשמירה על טובת הציבור ועל מנת למנוע מבעלי המניות לנצל לרעה את ההפרדה בינם לבין החברה לשם השגת מטרה בלתי כשרה הכרוכה בפגיעה בצדדים שלישיים (ראו, למשל, ע"א 313/08 נשאשיבי נ' רינראוי [פורסם בנבו] בפסקאות 74-84 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר (1.8.10); ע"א 10582/02 בן אבו נ' דלתות חמדיה בע"מ [פורסם בנבו] (16.10.05); רע"א 6039/04 פלזשטיין נ' עובדיה [פורסם בנבו] (6.6.05)).

עיקרון הרמת המסך מעוגן כיום בס' 6 לחוק החברות, התשנ"ט-1999. בעבר נשמעה ביקורת כלפי נוסחו הקודם של סעיף זה. בעקבותיה, במסגרת תיקון מס' 3 לחוק, צומצם גדר המקרים שבהם יוכל בית המשפט להרים את מסך ההתאגדות. כך מורה הסעיף בנוסחו דהיום:

"(א)(1) בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת נעשה באחד מאלה:

(א)באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה;



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

1
2 (ב)באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע
3 את חובותיה, ובלבד שבעל המניה היה מודע לשימוש כאמור, ובשים לב לאחזקותיו
4 ולמילוי חובותיו כלפי החברה לפי סעיפים 192 ו-193 ובשים לב ליכולת החברה לפרוע
5 את חובותיה.
6

7 (2) לענין סעיף קטן זה, יראו אדם כמודע לשימוש כאמור בפסקה (1)(א) או (ב) גם אם
8 חשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות, שגרמו לשימוש כאמור,
9 אך נמנע מלבררן, למעט אם נהג ברשלנות בלבד."
10

11 כפי שנפסק, לא בנקל יורה בית המשפט על הרמת מסך ההתאגדות. מדובר בסעד השמור למקרים
12 חריגים בלבד. אשר לנטל הראייתי יצוין כי תביעה להרמת מסך ההתאגדות נסמכת, לא אחת, על
13 מידע המצוי באורח בלעדי בידי הנתבעים. במצב דברים זה, כפי שנפסק, אין מקום ללמוד מן
14 הזהירות הרבה והצמצום הנוהג בכל האמור בהרמת מסך ובהטלת אחריות אישית על בעלי המניות
15 לעניין האיות והכמות של הראיות הנדרשים מן התובע לשם הוכחת התקיימותם של התנאים
16 להרמת מסך. מקום בו העילה להרמת מסך נסבה על התנהלות הפנימית של החברה או למגעה
17 עם צדדים שלישיים אשר לתובע אין נגיעה אליהם, נדרשת מן התובע כמות פחותה של ראיות. די
18 לו אם יציג "קצה חוט" או "ראשית ראיה" להתנהלות בלתי כשרה של החברה, די לו אם יציג
19 "נתונים מחשידים" על התנהלות החברה, על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הנתבע. נוכח
20 אלה יידרש הנתבע להביא ראיותיו ולתת הסברים שיהיה בהם כדי לסלק את סימני השאלה, וככל
21 שלא יעשה כן אפשר ותתקבל התביעה ויורם מעליו מסך ההתאגדות.
22 יפים לעניין זה הדברים הבאים:

23
24 "... במידה וקיימות ראיות לכאורה להוכחת העילה, יש מקום להעביר את נטל
25 הבאת הראיות אל הנתבעים. על מנת להוכיח טענותיה, נדרשת התביעה להביא
26 ראיות המצויות רובן ככולן בידי הנתבעים. דרישה מהתביעה להציג בפני בית
27 המשפט ראיות משכנעות וברורות, תעניק לנתבעים יתרון גדול, באשר בכוחם
28 להימנע מחשיפתו של מידע שעלול לפעול לרעתם ... לפיכך, כאשר הנתבעים
29 נכשלים בהרמת הנטל, תוך הימנעות כמעט גורפת מהבאת ראיות שיצדדו בגרסתם,
30 צודק ונכון להרים את מסך ההתאגדות ... ככל שהראיה משמעותית יותר, כך ניתן
31 להסיק מסקנות קיצוניות יותר כנגד הנמנע מהצגתה ... תביעה להרמת מסך עשויה
32 להתבסס רובה ככולה על מידע המצוי בידי הנתבעים, ולפיכך יש מקום ליישם כלל
33 זה במקרה הנדון ולהסיק מסקנות קיצוניות כנגד הנתבעים. במקרה הנדון, היה על
34 הנתבעים להציג את החובות והזכויות של החברה בתקופה הרלוונטית ולהראות כי
35 ניהלו חברתם באופן תקין, לטובת החברה, וללא נטילת סיכונים בלתי-סבירים.
36 משלא עשו כן, ולאור הראיות הלכאוריות שהביאה התובעת, יש לקבל את טענת
37 התובעת ולהרים את מסך ההתאגדות. " ת"א (מחוזי י-ם) 3114/01 דלתות חמדיה



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

בע"מ נ' עץ בן אבו בע"מ [פורסם בנבו] בפסקאות 31-32 לפסק דינו של כבוד השופט
י' צבן (20.9.02), ערעור לבית המשפט העליון נדחה, עניין דלתות חמדיה לעיל).

אני סבור כי בנסיבות העניין, אין מנוס מן המסקנה כי עניינו בא בגדר המקרים החריגים שבהם
יש לקבוע כי השימוש שעשו הנתבעים 2 ו 3 באישיותה המשפטית הנפרדת של החברה, יש בו כדי
להוות או לקפח, נושה של החברה ובנסיבות המצדיקות להורות על הרמת מסך, ועל חיובם של
הנתבעים בחוב הארנונה באופן אישי.

לטעמי התובעת הניחה תשתית ראייתית לכאורית, לקיומם של נתונים מחשידים בדבר התנהלות
בלתי תקינה של הנתבעים בגדרי החברה, הנתבעים לא נתנו הסבר מספק ביחס לטענות התובעת.

אין חולק כי הנושה היחיד שנותר לחברה, הנתבעת 1, היא התובעת, ובשל חוב הארנונה. הנתבע
2 אישר זאת בעדותו (עמ' 42 לפרוטוקול) עוד אישר כי היה לחברה חוב לבנק אותו פרעה לאחר
סיום פעילותה (עמ' 45-46), הנתבע בחיקרתו אף אישר כי **"בתור בעל עסק אתה מנתב את החובות**
" .. במציאות עסקית אתה משלם לפי הלחצים זה נכון " (עמ' 53), ובהמשך בקשר להעברת
כספים לחברה הקשורה העיד **"אנחנו גם צריכים לאכול ולשתות"** (עמ' 60).

הנתבעים טענו כי שילמו חלק מחובות הארנונה, העדה מטעם התובעת הגב' בודהנה אישרה
בחקירתה כי הסכומים שהתקבלו הם סכומים שהצליחה לגבות בהליכי גביה מנהליים שניהלה
ביחס לחברה, לרבות עיקול חשבון הבנק, ולאחר אינספור ניסיונות של להידבר והתחמקויות
מצד הנתבעים. הנתבעים טענו כי לא שילמו את החוב מאחר והיו בקשיים אולם הגב' בודהנה
העידה כי סכום החוב, שנצבר מתחילת הפעילות ועד 9/09 לא שולם כתשלום רצוני, אלא נגבה
ב2010 במסגרת אותם הליכי גביה כאמור. מה שמלמד כי הנתבעים לא שילמו את הארנונה באופן
סדיר, וכבר מתחילת הפעילות וללא קשר למצב כלכלי, בעייתי, של החברה, ענין שלא הוכח,
לזמן אמת, ולאורך כל תקופת הפעילות ובהתאם לתשלומים חלקיים שבוצעו בתחילת הדרך,
ולאחר הליכי גביה, ושאני מקבל שאינם תשלומים רצוניים.

בהינתן שלא ניתן לטעמי, הסבר מספק בקשר להעברת כספים בהיקף ניכר עובר לסיום, הפעילות
לחברה קשורה, וכמצוין לעיל, וכאשר במהלך הפעילות שולמה ארנונה רק בחלקה (עבור כמחצית
מתקופת האחזקה), וגם זאת רק לאחר הליכי גביה מנהליים שנקטו, דומה שהתובעת הוכיחה
מעבר ל"קצה החוט" הנדרש בעניין, קיום אינדיקציות מחשידות ולחובת הנתבעים, מחד.
וכאשר מאידך הנתבעים, שאמורים לספק הסברים המגובים במסמכי החברה ורו"ח מטעמה,
בקשר של העניינים הכספיים והמאזניים, לא סיפקו הסבר מספק, שיש בו לשלול האינדיקציות
האמורות.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

בנוסף ומבלי לפגוע באמור, אני סבור, שבנסיבות כאן, והגם ששולם חלק מחוב הארנונה, עדיין ונוכח כלל האינדיקציות, וכן בהתחשב באופי העסק המדובר- חניון שבתחום התובעת, והיות הארנונה הצפויה ממנו בגדר משאב ציבורי, יש מקום לקבל העמדה שהובעה בת.א שלום ת"א 36017-11-10 עיריית תל אביב נגד ירון ירב, כב' השופט א.רונו, ובעיקר סעיפים 21.5 ו- 21.8 לפסה"ד, ופסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל - אביב, שדחה את הערעור בתיק ע.א 10219-03-18, ולפיו בעיקרו, כאשר קיימת העדפה לרעה, ביחס לנושה שנתר יחיד, כמו כאן, על הנתבע הנטל להוכיח הצדקה, וליתן טעם עניני, לאותה העדפה, עובר לסיום פעילות החברה. הנתבעים כאמור לא הוכיחו הצדקה שכזו.

סיכומם של דברים, זולת טענות כלליות, לפיהן לא נטלו דבר לכיסם, לא ראיתי ממש בטענות הנתבעים, ולא עומדים בנטל הנדרש מהם. ובנסיבות אלה אני סבור כי אין מנוס מהמסקנה, שענייננו בא בגדר המקרים החריגים, שבהם יש לקבוע כי השימוש שעשו הנתבעים באישיותה המשפטית הנפרדת של החברה, יש בו כדי להונות או לקפח נושה של החברה, בענייננו התובעת, באופן המצדיק להורות על הרמת מסך, ועל חיובם של הנתבעים בחוב הארנונה באופן אישי, גם מכח דיני הרמת מסך.

סוף דבר

1. נוכח כל האמור לעיל – התביעה מתקבלת.
2. הנתבעים 2 ו- 3 ישלמו לתובעת, ביחד ולחוד, סך של 748,175 ₪ בצירוף הפרשי ריבית והצמדה כדין בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"ס-1980, וזאת מיום 20.8.14 ועד ליום התשלום בפועל.
3. בנוסף יישאו הנתבעים 2 ו 3 ביחד ולחוד, בהוצאות התובעת, האגרות ששולמו בתיק ובשעור 2.5% מן הסך הנומינלי לחיוב שבסעיף 2 לעיל, ושכר מומחה התובעת, ובצירוף הצמדה וריבית כחוק מיום התשלום ועד ליום התשלום בפועל. וכן שכ"ט עו"ד בסך 15% מן החיוב שנקבע בסעיף 2 לעיל, ובצירוף הצמדה וריבית כחוק, מהיום ועד ליום התשלום בפועל. בהקשר זה נלקחה בחשבון, לזכות הנתבעים, העובדה שסכום התביעה המקורי הופחת.

המזכירות תשלח את פסה"ד לב"כ הצדדים

ניתן היום, ו' אדר תשפ"א, 18 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13489-09-14 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' ב.ג. אלמנטים אורבניים בע"מ ואח'

אהוד שוורץ, שופט בכיר

1

2

